

Arrest

nr. 279 724 van 28 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Irina SIMONE
Stanleystraat 62
1180 UKKEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Meral KALIN, die loco advocaat Irina SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 22 september 2022 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2.Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat verzoekende partij voorheen al een verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Italië, Duitsland en Denemarken. Op 29 september 2022 aanvaarden de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3.Op 14 oktober 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 17 oktober 2022 aan verzoekende partij ter kennis gebracht en luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: N. (..)

voornaam: I. (..)

geboortedatum: X

geboorteplaats: Onitsha

nationaliteit: Nigeria

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer, N. I. (..) , verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Nigeria te zijn, bood zich op 22/09/2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 22/09/2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek een geboortecertificaat voor, afgeleverd op 24/05/2021.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 22/09/2022, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot drie treffers.

De eerste treffer toont aan dat de betrokkene op 07/11/2016 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië.

De tweede treffer toont aan dat de betrokkene op 10/09/2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Duitsland.

De derde treffer toont aan dat de betrokkene op 30/06/2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Denemarken.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 26/09/2022.

Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben.

Hij verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden.

Verzoeker verklaarde dat zijn broer N., R. O. (..), 21 jaar (“19/04/2001”) in België verblijft, op basis van tewerkstelling. Er werd tijdens het interview niet dieper ingegaan op de relatie tussen beiden.

Hij verklaarde geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

Betrokkene verklaarde dat hij zijn paspoort verloren is in Nigeria in 2008. Volgens de betrokkene was daar geen visum in vervat.

De betrokkene verklaarde dat hij in november 2016 het grondgebied van de Lidstaten binnen kwam via Bari in Italië. Hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken daar genomen zijn, dat hij 2 jaar verbleven heeft in Bari, van november 2016 tot september 2018, dat hij daarna van september 2018 tot juni 2022 verbleef in de steden Stammheim, Karelruhe en Ludwigsburg in Duitsland. Van juni 2022 tot 21 september 2022 verbleef hij in Allerød in Denemarken. Allerød in Denemarken was zijn laatste verblijfplaats voor aankomst in België. Hij verklaarde met de trein op 21/09/2022 naar België gekomen te zijn. Hij verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten sinds zijn aankomst in Italië. De betrokkene verklaarde dat hij zowel in Italië, Duitsland als Denemarken een verzoek tot internationale bescherming indiende. Hij verklaarde hieromtrent tevens dat zijn verzoek tot internationale bescherming is afgewezen in Italië, nog hangende is in Duitsland en dat in Denemarken werd besloten dat Duitsland verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene verklaarde geen documenten te hebben in verband met de verzoeken tot internationale bescherming.

Verzoeker verklaarde dat hij Nigeria in januari 2015 verliet omwille van financiële problemen en de daaraan gerelateerde gevolgen. Hij verklaarde dat hij met de bus vertrokken is naar Agadez in Niger, na drie dagen terug vertrok met de Helix truck naar Tripoli in Libië, waar hij verbleef van januari 2015 tot 06 november 2016. De betrokkene verklaarde dat hij dan per boot reisde naar Bari in Italië waar hij binnen kwam op 07 november 2016 en verbleef tot in september 2018. Toen nam hij, met valse documenten, het vliegtuig in Napels, tot in Duitsland. Verzoeker verklaarde dat hij eerst 4 maanden en 2 weken in een gesloten centrum verbleef in Stammheim, dan 5 maanden in Karlsruhe en dan in Ludwigsburg tot hij Duitsland verliet op 22 juni 2022, met de trein, naar Denemarken, waar hij aankwam op 22 juni 2022 en in een opvangcentrum in Allerød verbleef tot 21 september 2022. Toen verliet hij Denemarken per trein naar België, waar hij aankwam op 21 september 2022.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat zijn leven in gevaar is in Duitsland. Verzoeker gaf ook aan dat Denemarken hem uitwees naar Duitsland en hij niet terug naar Duitsland wou en daarom gevlucht is naar België.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene opnieuw dat hij niet terug wil naar Duitsland omdat zijn leven in gevaar is in Duitsland. Hij wil ook niet terug naar Denemarken want Denemarken wil hem naar Duitsland sturen. Hij wil ook niet terug naar Italië omdat het leven er te hectisch is en te stresserend.

Verzoeker verklaarde pijn te hebben aan zijn pols ten gevolge van een aanval in Duitsland. Hij verklaarde over geen medische documenten te beschikken.

Op 27/09/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse, de Duitse en de Deense instanties. We ontvingen weigeringen van Italië en Denemarken.

Het verzoek aan de Duitse instanties werd op 29/09/2022 conform artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 aanvaard. De overdracht kan plaatsvinden via de luchthaven van München of Frankfurt/Main. Betrokkene wordt verzocht zich aan te melden in het aanmeldcentrum (genaamd "Erstaufnahmeeinrichtung"): LAST Ellwangen, Georg-Elser-Str. 2, 73479 Ellwangen.

Uit de weigering van de Italiaanse instanties op 07/10/2022 vernemen we dat de betrokkene daar gekend is met de alias N. I. (.), geboren op 21/01/1989, met de Nigeriaanse nationaliteit. Zijn verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen op 23/02/2017. Op 10/09/2018 deed de betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in Duitsland. Ten gevolge van dit verzoek ontving Italië op 12/10/2018 een terugnameverzoek van Duitsland, wat op 27/10/2018 stilzwijgend werd aanvaard door Italië. Op 29/10/2018 liet Duitsland weten dat betrokkene in detentie zat en werd een verlenging van de overdrachtstermijn gevraagd voor de periode van 1 jaar. Er werd een transfer geregeld voor de overdracht op 17/09/2019, maar de overdracht vond niet plaats omdat de betrokkene er niet was. Aangezien de overdracht niet kon plaatsvinden binnen de voorziene termijn, houdt de bevoegdheid van Italië op. Italië liet ons ook nog weten dat betrokkene op 30/06/2022 een verzoek tot internationale bescherming deed in Denemarken, maar dat er geen terugnameverzoek werd gestuurd naar Italië.

Uit de weigering van de Deense instanties op 03/10/2022 vernemen we dat betrokkene in Denemarken gekend is als N., I. (.), geboren op 21/01/1989, Nigeriaanse nationaliteit. Zij ontvingen een akkoord op basis van artikel 18. (c) van Duitsland op 18/07/2022. De betrokkene ging in beroep tegen het overdrachtsbesluit naar Duitsland; dit beroep is nog steeds lopende. Denemarken stuurde een kennisgeving van het beroep met schorsend effect naar Duitsland op 28/08/2022, in overeenstemming met artikel 27(3)(a). Bij de uitspraak in beroep zal terug contact opgenomen worden met Duitsland in het kader van de overdracht, met respect van de overdrachtstermijnen. Ondertussen staat betrokkene in Denemarken sinds 16/08/2022 geregistreerd als ondergedoken.

In het akkoord van Duitsland op datum van 29/09/2022 lezen we dat betrokkene in Duitsland gekend is als N., I. (.), "21/01/1989 te Onitsha, met Nigeriaanse nationaliteit.

Hij staat in Duitsland ook gekend met verschillende aliassen:

A. J. (.), ° 03/03/1984, Nigeriaanse nationaliteit

A. J. (.), °08/08/1981, Nigeriaanse nationaliteit

N., I. (.), 0 21/01/1989. Nigeriaanse nationaliteit

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Over het door betrokkene geuit verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat zijn leven daar in gevaar is, merken we op dat deze bewering niet verder geduid, noch gestaafd werd. Betrokkene haalt enkel aan dat hij pijn heeft aan zijn pols ten gevolge van een aanval in Duitsland. Betreffende de vermeende problemen van de betrokkene, benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen.

In het geval betrokkene zou aanhalen dat hij zich verzet tegen een overdracht naar Duitsland omdat zijn broer hier is, merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek om internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende broer kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn. Wat betreft de broer van de betrokkene dient als eerste te worden verwezen naar artikel 16(1) van de Verordening 604/2013. Dit artikel bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan

functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie kan bevorderd worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) of artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene deed geen uitspraken over andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 29/09/2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013: ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1) d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Mocht betrokkene vrezen dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 29/09/2022 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied. Wij benadrukken dat Duitsland verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany"-2021update, laatste update in 21.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA-rapport p. 53, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.).

Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. (AIDA-rapport p. 112, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Opnieuw zijn we van oordeel dat niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het rapport vermeldt dat de bewegingsvrijheid van verzoekers in Duitsland wordt beperkt. Een verzoeker wordt toegewezen aan een specifiek opvangcentrum in een specifiek district. Niet alle opvangcentra en districten zijn even goed ontsloten door het openbaar vervoer. Niettemin mogen verzoekers het centrum waar zij verblijven wel verlaten en zich vrij bewegen binnen het district waaraan zij toegewezen zijn. (AIDA-rapport p. 106, in general, people can travel freely within the town and district in which the reception center is located, although the limited accessibility of certain initial reception centers by public transport raises questions concerning freedom of movement.). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We bevestigen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij pijn heeft aan zijn pols ten gevolge van een aanval in Duitsland. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd.

Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA-rapport, p.121-122). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen

van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel [NUMMER] van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitsland .

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 14.10.2022

(..)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1.De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering naar Duitsland. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.Verzoekende partij voert volgende middelen aan en licht deze als volgt toe in het verzoekschrift:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5, §4 EN 62, §2 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 71/3, §3 VREEMDELINGENBESLUIT
- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN DE DUBLIN-UITVOERINGSVERORDENING
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN - SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING - MANIFEST ONREDELIJKE APPRECIATIE
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 en 8 van het EUROPEES VERDRAG VAN DE RECHTEN VAN DE MENS
- SCHENDING VAN DE HOORPLICHT , SCHENING VAN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING
- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVEST GRONDRECHTEN EU

- SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker, maar dat dit toekomt aan Duitsland.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: "Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden".

Derhalve voorziet artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet dat de verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Dit vormt de algemene regel.

Slechts bij uitzondering kan de verwerende partij oordelen dat er geen termijn wordt toegekend om zich bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden en de verzoeker om internationale bescherming zonder verwijl naar de grens kan worden teruggeleid.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: "Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden".

Als wettelijke voorwaarde is gesteld dat de minister of zijn gemachtigde dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht.

In casu oordeelde verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker geen termijn moest worden gegeven om zich bij de bevoegde overheden van Duitsland aan te melden, aangezien in de bestreden beslissing wordt vermeld: "Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitsland" (stuk 1, pagina 6 in fine).

De algemene regel van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet werd niet toegepast door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder beroept zich in de bestreden beslissing derhalve op de uitzondering, zoals voorzien in artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat de verzoeker om internationale bescherming slechts naar de grens kan worden teruggeleid "wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht".

Een beslissing tot terugleiding naar de grens vormt een uitzondering en kan slechts worden opgelegd indien "de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht". Dit maakt een wettelijke voorwaarde uit.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze wettelijke voorwaarde. Deze wettelijke voorwaarde wordt nergens vermeld.

In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat "Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitsland" zonder meer.

Verweerder hanteert de terugleiding naar de grens kennelijk als de algemene regel, terwijl dit een uitzondering vormt en vereist dat "de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht".

Aan de wettelijke vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet werd hierom niet voldaan. Bovendien kan de gemachtigde niet stellen dat er afdoende redenen zouden bestaan om verzoeker geen termijn toe te kennen om zich naar de, door verweerder bepaalde, bevoegde lidstaat te begeven.

Dat verzoeker zich heeft verzet tegen een overdracht naar Duitsland, omdat hij meent dat zijn leven, minstens zijn fysieke en psychische integriteit aldaar in gevaar zijn niet onderzocht wordt door de verwerende partij.

Dat het verzet van verzoeker om teruggestuurd te worden naar Duitsland op zich geen reden kan zijn om verzoeker de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van verweerder en vervolgens, binnen een toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet wordt hierom geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing op dit punt minstens geen afdoende motivering bevat.

Nergens komt in de bestreden beslissing ter sprake waarom "de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht" dat verzoeker geen termijn verkrijgt om zich bij de bevoegde overheid van Duitsland aan te melden en waarom "de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht" dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens. Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit

overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande "de rol van het administratief dossier" dat "sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat "bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut)."

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing - indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld -, "[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen", RvS 17 januari 1996, nr. 57.548).

De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend - bijvoorbeeld via een later proceduristuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt -, kan de miskenning van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnaemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Dat de raadsman van verzoekende partij bovendien wenst aan te stippen dat zij inzage in het administratief vroeg, doch dit tot op heden niet bekwam.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen - overigens beperkt tot maximaal 10 dagen bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die

tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens zijn verhoor bij de verwerende partij dat hij enerzijds niet wenste terug te keren naar Duitsland omdat hij meende dat zijn leven er in gevaar was, dat hij anderzijds melding maakte van de aanwezigheid van zijn broer in België.

Dat wat betreft de problematiek van het gevaar voor zijn leven, verzoekende partij niet in de gelegenheid werd gesteld om deze redenen verder uiteen te zetten.

Dat verzoeker nochtans specifiek aangaf nog steeds fysisch de gevolgen te dragen van de aanval waarvan hij het slachtoffer werd.

Dat verzoeker wil bevestigen dat hij Duitsland verliet omdat hij er aangevallen werd en zijn leven er nog steeds in gevaar is.

Dat het dan ook onterecht is dat door de verwerende partij uitgegaan wordt van een onderduiken door verzoeker in Duitsland, om de procedure te ontwijken. Dat verzoeker meent dat het onterecht is dat zijn vertrek uit Duitsland aldus gekaderd wordt.

Dat verzoeker desbetreffend opnieuw niet gehoord werd, dat zijn rechten van verdediging niet gerespecteerd werden.

Dat wat betreft de relatie met zijn broer de verwerende partij aangeeft op pagina 1 van de bestreden beslissing dat NIET verder/dieper ingegaan werd op de relatie tussen verzoeker en zijn broer.

Dat het dan ook duidelijk moge zijn dat de verwerende partij zonder enig diepgaand onderzoek naar de relatie tussen beide broers, laat staan zonder verzoeker nog maar te ondervragen naar enige bijzondere band van afhankelijkheid, tot het besluit komt dat er geen band van afhankelijkheid zou bestaan.

Dat dit onderdeel van de beslissing niet op een gedegen feitenvinding gebaseerd werd.

Dat verzoekende partij integendeel wenst aan te geven dat hij na de aanval waarvan hij in Duitsland het slachtoffer werd en waarvoor hij vluchtte naar Denemarken, de contacten met zijn broer aanhaalde, die een bron van steun en toeverlaat was, bij de moeilijke fysieke en psychische problemen die verzoeker onderging naar aanleiding van de aanval in Duitsland.

Dat verzoeker ten andere eveneens om die reden naar België kwam.

Dat de motivering dat er geen sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheid dan ook gebaseerd is op onzorgvuldige feitenvinding.

Dat deze daarenboven een schending uitmaakt van het hoorrecht en de rechten van verdediging.

Dat verwerende partij immers onterecht besliste geen verder onderzoek te doen, nu dit niet in haar kraam riskeerde te passen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te drogen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat hij bij een overdracht aan Duitsland voor zijn leven vreesde, minstens dat hij vernederende of onterende behandelingen vreesde om redenen die zijn individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van

schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Dat in casu verzoekende partij melding maakte van medische problemen ingevolge de aanval waarvan hij slachtoffer werd in Duitsland en het risico op een nieuwe aanval.

Dat de verwerende partij deze problematiek enkel bekeek vanuit het standpunt van de nodige medische zorgen.

Dat onterecht geen afweging gemaakt wordt van de werkelijke mogelijkheden tot bescherming tegen herhaling van een dergelijk voorval - ter herinnering dat plaatsgreep terwijl verzoeker in Duitsland zich in een opvangcentrum bevond en dus onder de theoretische bescherming van de Duitse autoriteiten.

Dat bovendien eveneens op het vlak van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen, verwerende partij zich andermaal beperkt tot een louter theoretische benadering, daarbij uit het oog verliezend dat verzoeker in Denemarken medisch geholpen werd.

Dat opnieuw op dit vlak de concrete en individuele situatie van verzoekende partij niet onderzocht wordt.

Dat het tenslotte onterecht is dat wat betreft de medische situatie aan verzoeker een gebrek aan documenten verweten wordt.

Dat het de verwerende partij perfect mogelijk is verzoeker te laten onderzoeken voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing.

Dat ook dit motief dan ook getuigt van onzorgvuldigheid en niet gevolgd kan worden.

Dat tenslotte uit het AIDA-rapport blijkt dat in Duitsland zich wel degelijk systematische problemen stellen bij de opvangmogelijkheden en bij het verloop van de asielprocedures.

Dat in dit verband dient aangestipt te worden, dat blijkens verwerende partij de asielprocedure van verzoekende partij in Duitsland afgesloten zou zijn. Dat zij echter tot deze slotsom komt louter en alleen omdat het overnameverzoek aanvaard werd op grond van artikel 18/1.

Dat zij zich niet inlichtte over de stand van zaken, noch betreffende de inhoud van een eventuele afsluitingsbeslissing.

Dat voor verzoeker zijn procedure nog hangende was in Duitsland.

Dat er mogelijks een technische weigering tussenkwam.

Dat verzoeker zich dan ook terecht zorgen maakt over een risico op refoulement, dat door verwerende partij niet in concreto onderzocht wordt.

Dat verwerende partij zich ook op dit vlak onterecht vergenoegd met louter theoretische beschouwingen.

Dat het AIDA-rapport, waarnaar wordt verwezen door de gemachtigde in de bestreden beslissing, stelt dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt in Duitsland, toegang heeft tot de procedure en de nodige waarborgen zou verkrijgen. Het rapport geeft echter een aantal kritische opmerkingen in verband met de opvang en behandeling van een verzoek tot internationale bescherming.

Deze tekortkomingen worden onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel niet voldoende gegarandeerd is. De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij. Verzoeker wijst erop dat hij tevens kampt met medische problemen, wat hem een bijkomende fragiliteit geeft.

De verzoekende partij wijst hierom dat hij bij een overdracht aan Duitsland vernederende of ontterende behandelingen moet vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, o.m. het beperken van zijn bewegingsvrijheid, gebrek aan bescherming vanwege de Duitse autoriteiten, probleem van gezondheidsopvolging, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Tenslotte wil verzoeker nog opmerken dat een bevel om het grondgebied te verlaten een 'beslissing tot verwijdering' omvat in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde "de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt". Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten: "Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven" (stuk 1, pagina 5).

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een termijn van tien dagen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: "Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de

minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden" (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het "Vreemdelingenbesluit"). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt "Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd" ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage IObis of bijlage IOter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater." (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoeker wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een termijn van tien dagen.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen "tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om erzieh naar toe te begeven", zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit.

Dat opgemerkt moet worden dat door de verwerende partij een verzoek werd gericht aan de Duitse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker (en eveneens aan de Italiaanse en Deense autoriteiten)

Het verzoek tot overname van de verwerende partij dient te beantwoorden aan de voorwaarden van de Dublin Uitvoeringsverordening, oftewel de verordening van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

De verwerende partij dient daarbij gebruik te maken van een standaardformulier (artikel 1). Het formulier bevat verplichte rubrieken die volledig moeten worden ingevuld. De overige gedeelten worden ingevuld voor zover de informatie beschikbaar is. Aanvullende inlichtingen kunnen worden verstrekt in de daarvoor op het formulier gereserveerde ruimte.

Het verzoek moet bovendien volgende elementen omvatten: kopie van alle bewijsmiddelen en indirecte bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, in voorkomend geval vergezeld van verklaringen over de omstandigheden waarin deze zijn verkregen en over de bewijskracht die de verzoekende lidstaat eraan toekent aan de hand van de in artikel 18, lid 3, van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde lijsten van bewijsmiddelen en indirecte bewijzen, die in bijlage II bij de onderhavige verordening zijn opgenomen en b) in voorkomend geval, de kopie van de verklaringen die schriftelijk door de asielzoeker zijn verstrekt of in een proces-verbaal zijn opgenomen.

De bestreden beslissing geeft evenwel niet weer of de gemachtigde heeft gebruik gemaakt van dit standaardformulier, dan wel of de verplichte informatie en documenten werden overgemaakt aan de Duitse autoriteiten met dit verzoek.

Door niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing of het verzoek aan de Duitse autoriteiten beantwoordt aan de vereisten van de Dublin Uitvoeringsverordening, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 1 van de Dublin Uitvoeringsverordening."

2.3. De Raad merkt op dat artikel 51/5, § 4 van de vreemdelingenwet verwerende partij twee mogelijkheden biedt wanneer zij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Zij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig

terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat en zij kan ervoor kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat.

In voorliggende zaak heeft verwerende partij ervoor geopteerd om verzoekende partij geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen uit te voeren. Door dit te doen schendt verwerende partij artikel 51/5, § 4 van de vreemdelingenwet niet. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij heeft nagelaten om uiteen te zetten waarom zij er niet voor koos om haar een termijn toe te staan om vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat dient te worden geduid dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verwerende partij er slechts toe verplicht uiteen te zetten op welke juridische en feitelijke gronden zij een administratieve beslissing neemt. Verwerende partij heeft deze verplichting gerespecteerd. Zij heeft uiteengezet op grond van welke vaststellingen zij oordeelde dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Zij heeft de toepasselijke reglementaire bepalingen weergegeven en zij heeft uiteengezet waarom zij meent dat er geen beletsel is om verzoekende partij over te dragen aan de Duitse autoriteiten. Zij heeft hierbij rekening gehouden met verzoekers persoonlijke situatie en inlichting omtrent de toestand in Duitsland. Uit voormelde bepalingen kan daarnaast niet zonder meer worden afgeleid dat verwerende partij ook moet uiteenzetten waarom zij gebruik wenst te maken van een bepaalde uitvoeringsmodaliteit. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht er hoe dan ook niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Indien een vreemdeling tijdens zijn gehoor (cf. vraag 39 tijdens gehoor op 26 september 2022) te kennen geeft niet te willen terugkeren naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, dan is het een evidentie dat verwerende partij geen gebruik maakt van de mogelijkheid om verzoekende partij de kans te geven vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Verzoekende partij wijst er zelf op dat zij zich “*verzet tegen een overdracht naar Duitsland (..)*”, hetgeen de bevestiging inhoudt van haar verzet dienaangaande al kenbaar gemaakt tijdens haar gehoor. Zij weet dus waarom verwerende partij haar geen termijn toekende om vrijwillig terug te keren naar Duitsland. De Raad kan ook niet voorbijgaan aan het feit dat, samen met de bestreden beslissing, aan verzoekende partij een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats werd betekend en dat verwerende partij in deze beslissing, met verwijzing naar artikel 51/5, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, gedetailleerd heeft uiteengezet waarom zij het nodig acht om verzoekende partij zelf zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen. Verzoekende partij kan dan ook geenszins voorhouden dat verwerende partij de motieven die aanleiding gaven tot het besluit om haar geen termijn toe te staan om vrijwillig naar Duitsland terug te keren niet kenbaar maakte of dat zij slechts kennis kan nemen van deze motieven na inzage van het administratief dossier maar dat zij ondanks vraag daartoe nog geen inzage heeft gekregen. Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Verzoekende partij kent de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing en is bij machte om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet. Verzoekende partij toont met haar betoog voorts ook niet aan dat verwerende partij de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid en dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

2.4. Verder moet worden aangegeven dat verwerende partij in aanmerking nam dat een overdracht aan de Duitse autoriteiten niet mogelijk is indien zou vaststaan dat verzoekende partij hierdoor een reëel risico loopt om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening hield met verzoekers verklaringen en met bemerkingen die worden gemaakt omtrent de behandeling van de verzoekers om internationale bescherming in Duitsland en dat zij tot de volgende conclusie is gekomen: “*We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*”

2.5. Verzoekende partij betoogt dat – wat betreft de problematiek van het gevaar voor haar leven in Duitsland – zij niet in de gelegenheid werd gesteld om deze redenen verder uiteen te zetten, dit terwijl zij nochtans aangaf nog steeds de fysieke gevolgen te dragen van een aanval. De Raad stelt evenwel op het eerste gezicht vast dat verzoekende partij in het kader van het gehoor dat plaatsvond op 26 september 2022 in de gelegenheid werd gesteld om haar ervaringen in Duitsland weer te geven, nu haar specifiek de vraag werd gesteld: *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”* waarop verzoekende partij repliceerde ten aanzien van Duitsland: *“mijn leven is in gevaar in Duitsland.”* Verder verklaarde zij op de vraag hoe haar gezondheidstoestand is dat zij pijn heeft aan haar pols omdat zij werd aangevallen in Duitsland maar dat zij geen medische documenten heeft. Op de vraag of zij nog andere nuttige informatie heeft, heeft zij met *“geen”* geantwoord. Zoals duidelijk blijkt betreffen het open vragen en blijkt niet dat de verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om verdere duiding te geven bij haar verklaringen. Verzoekende partij maakt dan ook op het eerste gezicht niet aannemelijk dat het hoorrecht, dat onderdeel uitmaakt van de rechten van verdediging, *in casu* werd geschonden.

Daarenboven wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, §80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet treffen van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in het verzoekschrift in wezen slechts herhaalt wat zij al aangegeven had tijdens het gehoor van 26 september 2022, meer bepaald dat zij in Duitsland vreest voor haar leven en nog steeds de fysieke gevolgen draagt van een aanval aldaar. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat zij nog andere elementen had kunnen aanhalen die van invloed zouden zijn geweest op de besluitvorming.

Nu de verwerende partij blijkens de bestreden beslissing ook is ingegaan op de verklaringen van verzoekende partij en geoordeeld heeft dat: *“Over het door betrokkene geuit verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat zijn leven daar in gevaar is, merken we op dat deze bewering niet verder geduid, noch gestaafd werd. Betrokkene haalt enkel aan dat hij pijn heeft aan zijn pols ten gevolge van een aanval in Duitsland. Betreffende de vermeende problemen van de betrokkene, benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen.”* blijkt dat de door verzoekende partij aangehaalde argumenten om zich te verzetten tegen een terugkeer naar Duitsland niet aanvaard werden door de verwerende partij, zodat verzoekende partij ook niet kan overtuigen met haar betoog dat de verwerende partij onterecht uitgegaan is van het feit dat verzoekende partij niet vrijwillig zou willen terugkeren naar Duitsland en daarom een gedwongen verwijdering voorligt. Verzoekende partij maakt ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij haar omtrent de keuze voor de gedwongen verwijdering nog had moeten horen.

2.6. Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekende partij een meerderjarige broer heeft in België. Zo stelt zij vast: *“In het geval betrokkene zou aanhalen dat hij zich verzet tegen een overdracht naar Duitsland omdat zijn broer hier is, merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek om internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende broer kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”,*

zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn. Wat betreft de broer van de betrokkene dient als eerste te worden verwezen naar artikel 16(1) van de Verordening 604/2013. Dit artikel bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie kan bevorderd worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) of artikel 17(1) van Verordening 604/2013.”

Verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat op pagina 1 van de bestreden beslissing gesteld wordt dat tijdens het interview niet dieper werd ingegaan op de relatie met haar broer, maar daarmee maakt zij op het eerste gezicht geenszins aannemelijk dat haar de mogelijkheid werd ontnomen om de relatie met haar broer toe te lichten, te meer haar volgende vragen werden gesteld aangaande de afhankelijkheidsrelatie met het familielid in België:

“24. Welke relatie had u in uw land van herkomst? Hielp hij/zij u? Hielp u hem/haar? Op welke manier? (financiële-, materiële-, mentale steun, andere hulp?)”

Welke relatie had u terwijl (het familielid) in België verbleef en u in uw land van herkomst? Hielp hij/zij u? Hielp u hem/haar? Op welke manier?

Welke relatie hebt u momenteel met (het familielid)? Woont u samen met (het familielid)? Helpt hij/zij u? Helpt u hem/haar? Op welke manier?”

waarop verzoekende partij geen informatie verschaftte. Ook op de vraag of zij nog andere nuttige informatie had bleef verzoekende partij het antwoord schuldig. Verzoekende partij kan dan ook op het eerste gezicht bezwaarlijk voorhouden dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld haar relatie met haar broer toe te lichten, gelet op voorgaande vragen.

Verder stelt de Raad op het eerste gezicht vast dat verzoekende partij met haar betoog in het verzoekschrift dat zij *“na de aanval (..) in Duitsland (..) waarvoor (z)ij vluchtte naar Denemarken, de contacten met (haar) broer aanhaalde, die een bron van steun en toeverlaat was, bij de moeilijke fysieke en psychische problemen die (zij) onderging naar aanleiding van de aanval in Duitsland”* er niet in slaagt afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing waar de verwerende partij vaststelt dat er geen afdoende afhankelijkheidsband met de broer werd aangetoond. Zoals duidelijk blijkt heeft verzoekende partij enkel gewag gemaakt van pijn aan haar pols omwille van een aanval in Duitsland maar kon zij geen medische attesten voorleggen. Ook waar zij ter terechtzitting nog wijst op een foto van een arm die een snede vertoont, kan hieruit niet blijken dat haar fysieke/mentale toestand hierdoor (ernstig) is aangetast. Er blijkt dan op het eerste gezicht ook niet dat haar fysieke toestand ervoor zorgt dat zij wel degelijk afhankelijk is van haar in België verblijvende broer. Ook waar zij stelt dat zij psychologische problemen heeft omwille van de aanval in Duitsland, moet de Raad weerom vaststellen dat verzoekende partij het houdt op een bloot betoog dienaangaande dat geenszins gestaafd wordt door een medisch attest. Zij slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing of deze als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te doen bevinden.

Waar verzoekende partij verder in het verzoekschrift een schending van artikel 8 EVRM aanvoert en wijst op de relatie met haar broer, merkt de Raad op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de

beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen de verwanten. Verzoekende partij, die 33 jaar is en reeds sinds 2016 zelfstandig in verschillende Europese landen heeft verbleven, maakt niet aannemelijk dat er enige bijzondere afhankelijkheidsband met haar broer voorligt die maakt dat er tussen hen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Haar voorgehouden medische problematiek heeft zij verder niet met objectieve stukken aangetoond, laat staan dat, voor zover er toch sprake zou zijn van enige medische problematiek, deze dermate ernstig is dat zij de ondersteuning behoeft van haar broer. Een schending van artikel 8 EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

2.7. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij over haar medische problemen omwille van de aanval en het risico op een nieuwe aanval niet enkel bekeken vanuit het standpunt van de beschikbare medische zorg in Duitsland, maar heeft zij evenzeer gemotiveerd dat – wat betreft haar vermeende problemen inzake haar persoonlijke veiligheid - zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet kan wenden tot de bevoegde instanties en dat: *Uit (haar) verklaringen (..) en de elementen in het dossier (..) geenszins blijkt dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen*". De Raad wijst er daarbij op dat geen enkele overheid volledige veiligheid kan garanderen. Ook elders dan in Duitsland loopt verzoekende partij het risico aangevallen te worden. Evenwel maakt zij met haar betoog geenszins aannemelijk dat de Duitse autoriteiten de veiligheid van de personen op hun grondgebied niet maximaal trachten te beschermen en geen maatregelen zouden nemen om – wanneer er zich toch een aanval voordoet – hiertegen op te treden.

2.8. Voorts ziet de Raad niet in op welke manier de verwerende partij het zou houden op een theoretische benadering inzake de beschikbare medische zorg in Duitsland nu verzoekende partij met haar betoog geenszins aannemelijk maakt dat zij in Duitsland niet terecht kan voor medische zorgen indien ze die werkelijk behoeft. De Raad herhaalt dat verzoekende partij haar verklaringen omtrent haar medische problemen ook geenszins gestaafd heeft met enig medisch attest. Het komt ook niet aan verwerende partij toe om een vreemdeling – die zondermeer verklaart medische problemen te hebben – nader te laten onderzoeken. Indien verzoekende partij werkelijk medische problemen heeft, dan komt het haar toe dit aan te tonen met een medisch attest, wat zij evenwel nagelaten heeft te doen.

2.9. Door voorts te benadrukken dat in het AIDA-rapport bemerkingen worden gemaakt omtrent de opvang en het verloop van de asielprocedure in Duitsland maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de door de verwerende partij gemaakte analyse van de situatie in Duitsland kennelijk onredelijk is. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat slechts kan worden besloten tot het bestaan van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen indien er sprake is van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52) en het AIDA-rapport laat niet toe te besluiten dat dit in casu het geval is. Zij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij in Duitsland geen toegang zal hebben tot de asielprocedure of dat haar geen opvang zal gegeven worden, temeer de Duitse autoriteiten duidelijk hebben aangegeven dat verzoekende partij naar het initieel opvangcentrum ("*Erstaufnahmeeinrichtung*") in Ellwangen moet gaan, wat blijken het AIDA-rapport een opvangcentrum is waar asielzoekers doorgaans de eerste achttien maanden worden opgevangen (p 93). Waar zij voorts verwijst naar haar medische kwetsbaarheid wijst de Raad er nogmaals op dat, naast het feit dat verzoekende partij haar medische problemen op geen enkele manier objectief gestaafd heeft, niet blijkt dat zij in Duitsland de eventueel door haar benodigde medische zorgen niet kan verkrijgen.

Zoals voorts blijkt uit het administratief dossier heeft Duitsland de terugname van verzoekende partij aanvaard op grond van artikel 18.1 (d) van de Dublin III-verordening. De verwerende partij heeft voorts als volgt gemotiveerd: *"De Duitse instanties stemden op 29/09/2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen")*. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): *"In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU"*.

De instemming conform artikel 18(1) d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Mocht betrokkene vrezen dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 29/09/2022 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied. Wij benadrukken dat Duitsland verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren." (eigen onderlijning).

Met haar betoog over de afwijzing van haar verzoek in Duitsland maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij er niet op mag vertrouwen dat het verzoek tot internationale bescherming in Duitsland conform de terzake geldende regelgeving werd onderzocht en dat evenmin blijkt dat Duitsland zich niet zou houden aan zijn internationale verplichtingen zodat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij het risico loopt op indirect refoulement. Verzoekende partij laat ook geheel na de vaststellingen van de verwerende partij dat zij na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek zal kunnen

indienen en nieuwe elementen kan aanvoeren en dat, zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek zij niet kan worden verwijderd van het Duitse grondgebied, met concrete argumenten te weerleggen.

De beschouwingen van verzoekende partij laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet. Er blijkt evenmin dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten werd geschonden.

2.10. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij met haar betoog, dat artikel 51/5, § 4 van de vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geen grondslag kunnen vormen voor de beslissing tot afgifte van een bevel om niet alleen het grondgebied van het Rijk, doch tevens het grondgebied van al de staten die het Schengenacquis toepassen te verlaten, niet aantoon dat verwerende partij voormelde artikelen heeft geschonden.

In zoverre het de bedoeling van verzoekende partij is om aan te geven dat er geen enkele juridische grondslag bestaat om te kunnen beslissen dat zij actueel het grondgebied van al de staten die het Schengenacquis toepassen dient te verlaten, moet worden gesteld dat het vaststaat dat verwerende partij met de bestreden beslissing louter haar overdracht naar Duitsland wenst te bewerkstelligen. Een dergelijke beslissing, die een overdracht aan de Duitse autoriteiten voorziet, kan wel degelijk worden gegrond op artikel 51/5, § 4 van de vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Aangezien verwerende partij heeft gemotiveerd dat verzoekende partij slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moet toepassen moet verlaten "*tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*" en zij heeft vastgesteld dat verzoekende partij, gelet op het verkregen akkoord, zich naar Duitsland moet begeven heeft zij zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt. De bestreden beslissing laat verwerende partij slechts toe verzoekende partij over te brengen naar Duitsland. De grief gericht tegen de *in se* overtoollige verwijzing naar de vereiste om het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten kan dan ook geen aanleiding geven tot de conclusie dat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast dat toelaat deze beslissing te schorsen.

Een schending van artikel 51/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet of van artikel 71/3 van het vreemdelingenbesluit blijkt *prima facie* niet.

2.11. Uit het feit voorts dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt of voor de aanvraag tot terugname aan de Duitse autoriteiten werd gebruik gemaakt van een standaardformulier en of bepaalde overtuigingsstukken werden overgemaakt kan niet worden afgeleid dat verwerende partij de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden. De formele motiveringplicht impliceert immers niet dat een bestuur steeds moet uiteenzetten welke documenten werden aangewend om bepaalde inlichtingen te verkrijgen of om een antwoord op een vraag te krijgen. Zoals reeds gesteld houdt de formele motiveringsplicht slechts in dat verwerende partij uiteenzet waarom zij oordeelde dat zij een bepaalde beslissing kon nemen. De grief van verzoekende partij is gesteund op een incorrecte interpretatie van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en laat niet toe te oordelen dat deze bepalingen werden geschonden of dat er geen deugdelijke motivering werd voorzien.

Voorts moet worden benadrukt dat artikel 1 van de verordening nr. 1560/2003 in voorliggende zaak niet werd toegepast en ook niet van toepassing is. Voormelde bepaling heeft immers betrekking op een overnameverzoek, terwijl verwerende partij *in casu* een terugnameverzoek, overeenkomstig artikel 2 van de verordening nr. 1560/2003, heeft overgemaakt. Artikel 1 van de verordening nr. 1560/2003 kan dan ook niet geschonden zijn.

2.12. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

S. DE MUYLDER